

PÄIKE PÕUES

Heiki Vilep

Kallid sõbrad!

2020. aasta kevadel saan ma 60-aastaseks. Juubeli puhul kogusin kokku päris suure osa oma lastele kirjutatud luuletustest ja panen need nüüd siia raamatusse. Vanadele lisaks on siin ka uusi, seni avaldamata värse. Loodan, et tunnete neist rõõmu ja võib-olla loeb nii mõnigi teist sellest kogumikust tulevikus veel oma lastelegi üht-teist ette. Väga paljud luuletused on saanud lauludeks, osad neist on kõlanud ka laulu- ja tantsupidudel, paljusid lauldakse koolides ja lasteaedades. Olen selle üle väga õnnelik, et oma loominguga kellelegi rõõmu valmistan! Sest mis on elus kõige tähtsam üldse? Ikka rõõm ja armastus. On ju?

Head lugemist!

Heiki Vilep.

Une-mati uni

Uni tuli kikivarvul,
puistas liiva ripsmekarvul,
tegi pika-pika pai,
lapsed magama kõik sai.

Küsite, kus jäi siis Mati,
väike tubli Une-Mati?
Matil liiv läks silma sisse,
tema magas täna sisse.

Sügisel

Sügisel on hallid silmad,
värvilised soengud,
koolilastel raske ranits,
tudengitel loengud.

Aga veel on sügiseti
ahjusoe ja rahu,
pikki õhtuid pere seltsis
sügisesse mahub.

Nina vastu aknaklaasi,
mõtled: "Tuleb suvi..."
Sügisel võib juhtuda, et
peo pealt nokib tuvi.

Päkapiku patt

Ükskord päkapikupoisu
tegi veidi pattu.

Lapse kompvek kogemata
enda suhu sattus.

Mõtles pere sussi juures,
kus on asja iva.
Isa õue päkapikku
otsima läks siva.

Aga kust sa enam leiad,
ta ju nõnda väike.
Ja eks ole jõulu ajal
sadu kommikäike.

Hommikul siis akna juurde
laps kui tooli vinnas,
terve kommikott ja kiri
olid jäetud sinna.

Kirjas seisis: "Päkapikult.
Palun andestust!
Olen edaspidi pai ja...
Igatahes. Just."

PÄKAPI

PALUN ANI

OLEN EDASP

IGATAHES.

Tähtedest

"Kui mul oleks paksud prillid,"
mõtles väike Ene,
"loeksin palju muinasjutte,
luulet veidikene..."

"Rumaluke," ütles ema,
"prillid siin ei aita!
Tähti tuleb hästi tunda,
nende sõprus võita!"

Võttiski siis Ene kätte,
tõusis öösel üles,
vahtis tähti läbi akna,
aabits õrnalt süles.

Ühest kahekümneni

Üks, kaks, kolm ja neli, viis.

On ju õige? Jätkan siis:

Kuus ja seitse, kaheksa,
nüüd vist tuleb üheksa?

Ongi kümme. Nüüd üksteist,
kaksteist, kolmteist, neliteist,
viisteist, kuusteist, seitseteist –
number ees ja lõpus „teist”.

Kaheksateist palju teeb,
üheksateist rohkem veel,
viimaseks kakskümmend ja
näete! Saingi hakkama!

Pööningul

Pööningutel elab prahti,
lapsevankreid tuvisid,
elab räbalaid ja tolmu,
albumeid ja kruvisid.

Pööningul on põnev olla,
ainult emme keelab mind:
"Seal sa määrid ennast ära,
seal sul näppu läheb pind!"

Ise aga tasahilju
täna sinna hiilis ta,
vaatas pilte, katsus asju,
tuli tuppa nukrana.

Tegi mulle kõva kalli,
ohkas pikalt juustesse.
Eks ta määris ennast ära
või sai pinnu näpusse...

Eurolaulud

Mina oskan juba laulda
mikrofoni sisse.
Selle juhe läheb otse
tolmuimejasse.

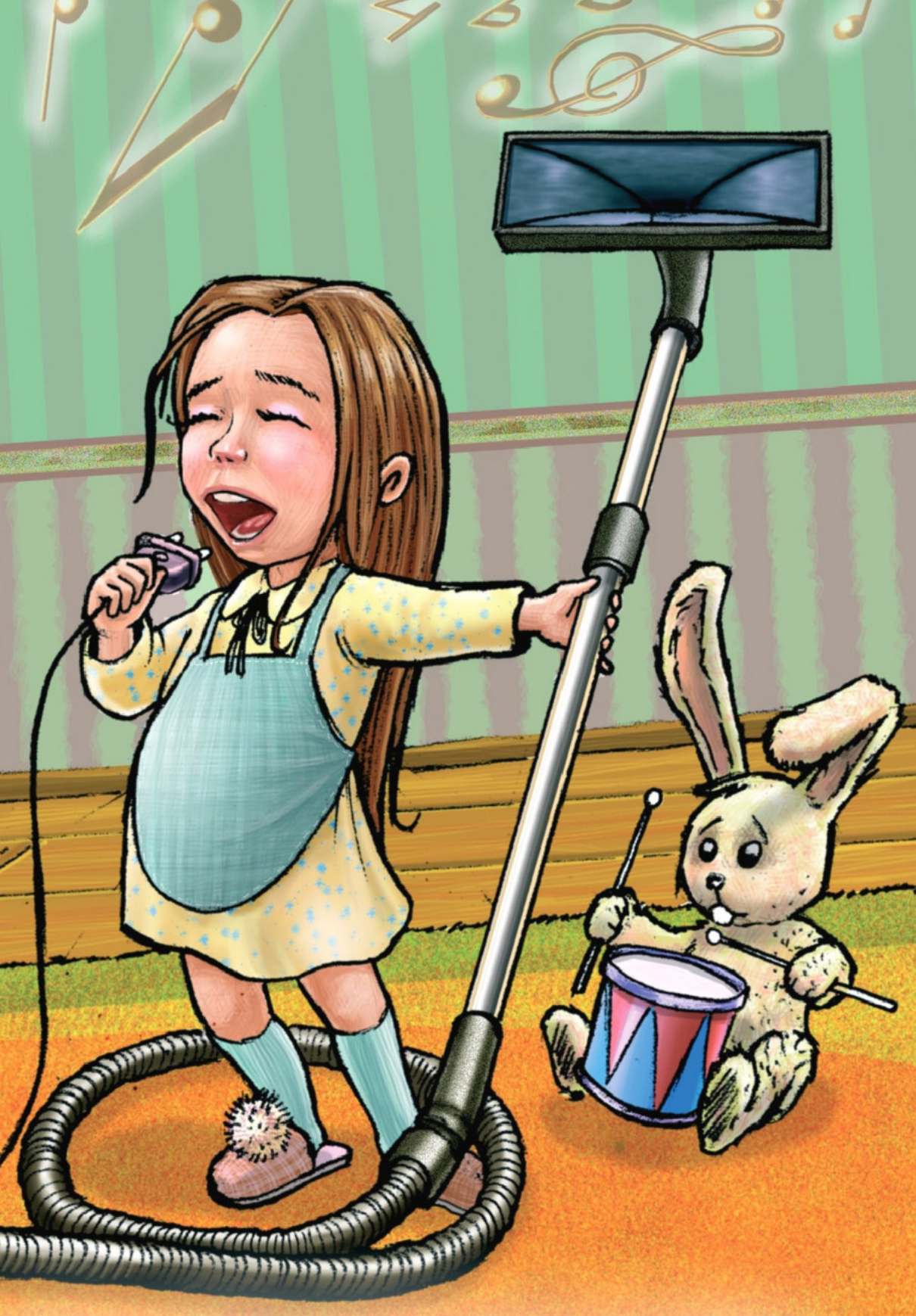
Karu mängib balalaikat,
jänes peksab trummi,
ise olen staar ja ajan
rinna uhkelt kummi.

Varsti tahan osaleda
Eurovisioonis,
kuulsaks saades hakkan laulma
televisioonis.

Kui on lava tuledes,
teen igasugu poose,
rahvas mulle plaksutab
ja loobib valgeid roose.

Vahel kõlavad mu laulud
veidi ühteviisi,
see ei tähenda veel üldse,
et ma ei pea viisi.

Emme tegi mulle selgeks:
"Tead, ei ole lugu!
Paljud eurolauludki on
täitsa ühte nägu!"

Vanaisa ja ahi

Ahjusuu ees tihti kahekesi
istume koos vanaisaga.

Vaatame, kuid leegid pobisevad,
kuidas halud tules kisavad.

Vahel pahvib ahjusuu seest suitsu,
suitsu pahvib vanaisa ka.

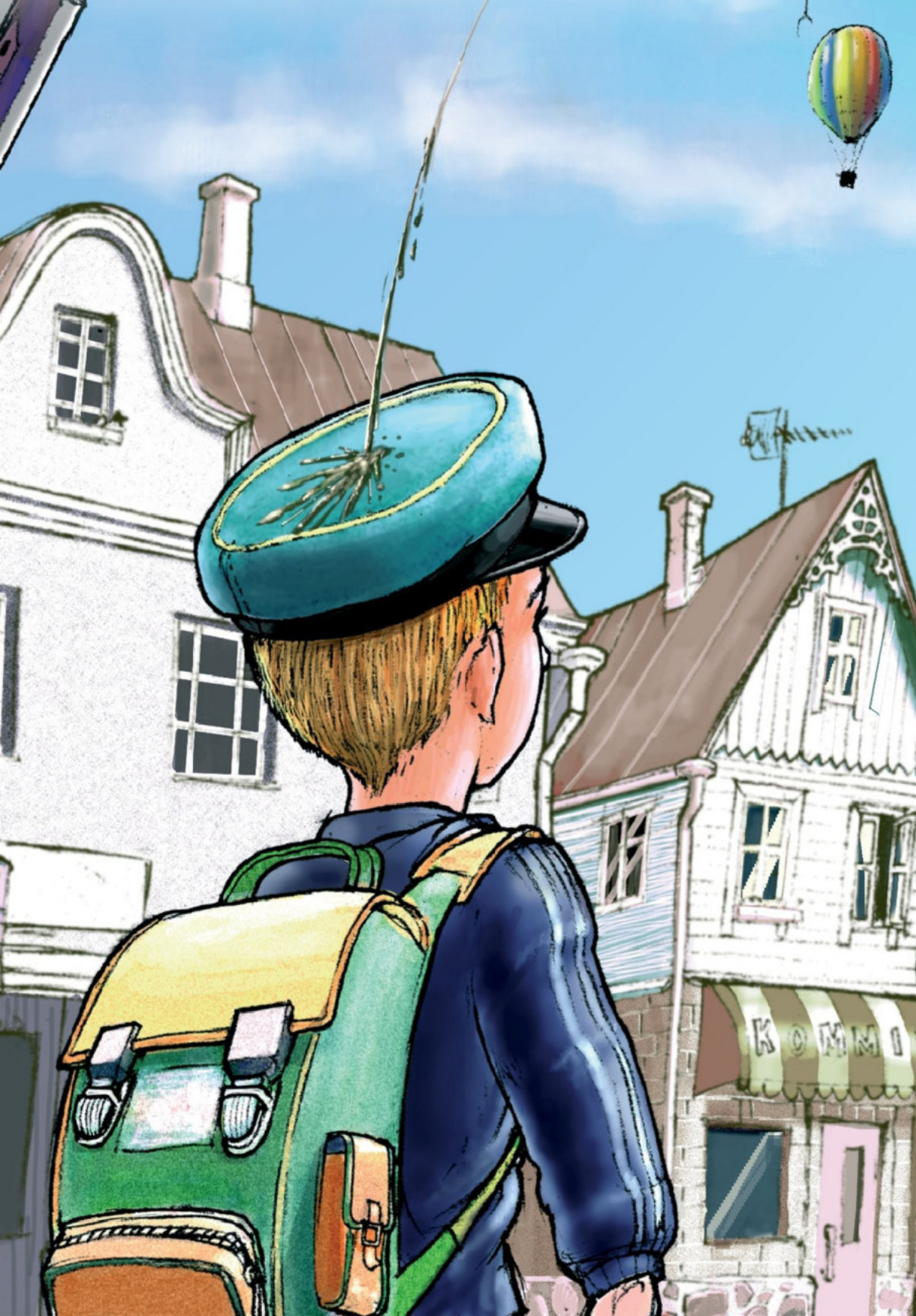
Nii on vanaisa täpselt nagu ahi,
mis ei viitsi enam hästi põleda.

Lugu uue koolimütsiga

Uhiuue koolimütsi peale
kakas tuvi mulle otse keset pead.
Ema ütles kohe selle peale:
"Tuvi kakamine tähendavat head!"

Mina aga arutlesin veidi,
et kui palju head on päris hea?
Kas siis ülenisti headel lastel
tuvi muudkui kakab keset pead?

Digi-issi

Issil arvuti on laual,
seal ta toksib tähtsal näol,
prillid nina peal ja kael on
sirge nagu kellakäol.

Pesuehtne digi-issi,
kahju kohe hakkab tast!
Mõtlesin, et mängiks veidi
ise ka ma digi-last.

Klõpsisin kõik klahvid läbi,
siis kui issi õues käis.
Nii ekraan sai täitsa tühjaks,
sinine ja puhas näis.

Nüüd on arvuti remondis,
issi kuid ei pahanda.
Ütleb, et on vahel vahva
päris-issiiks olla ka.

Unelaul

Uinu, tillukene, uinu!
Akna taga ammu öö.
Päev läks magama ja päike
lõpetanud päevatöö.

Uinu, tillukene, uinu!
Tähed valvavad su und.
Kuukiir silitab su palgeid,
tunni järel uinub tund.

Uinu, tillukene, uinu,
rõõmsat päeva unes näe!
Et sul julgem oleks olla,
käele panen oma käe.

Uinu, tillukene, uinu,
põse vastas karumõmm!
Timpalallud teki alla
peidab tasakesi memm.

Uinu, tillukene, uinu!
Issi teeb veel veidi tööd,
emme istub pliidi ääres,
valvab õnnelikku ööd.

Vette hüppamisest

Koolis mulle õpetati:

"Vaata hästi ette!

Kui on tundmatu sul koht,
siis ära hüppa vette!"

Ma siis hüppasingi vette
keset tuntud randa,
täpselt otsa onule,
kes lubas peksa anda.

Kui ma õpin

Sügisel, kui lähen kooli,
hakkan väga targaks,
eurot ümber arvutan siis
rublaks, krooniks, margaks.

Õpin kirjutama laule,
muinasjutte pikki,
parandama asju, mis on
teistel läinud rikki.

Kui ma väga hästi õpin,
siis saan riigikokku –
sinna kus need targad onud
hääli ei saa kokku.

Emmele

Emme, ma kingin sul ehteid täis karbi,
siis kui ma suuremaks saan.
Praegu sul joonistan ilusa pildi,
väikese salmi teen ka.

Siis, kui ma kasvan, sul ehitan maja,
maja, mis päikest on täis.
Praegu veel olen ma päikene ise,
süles sul säramas käin.

Emme, kui kasvan siis teen sulle akna,
suure ja valge ja hea.
Sinna sa vaadates ei muutu nukraks,
salaja nutma ei pea.

Siis, kui ma kasvan, sul kirjutan raamatu,
lõbusad laulud kus sees.
Istutan lilli su unedemaale,
ärgates meeles siis need.

Emme, sa oota, ma kasvan ju ruttu!
Natuke kannata veel!
Niikaua ikka veel laula mind tuttu,
hellalt veel pai mulle tee!

Tahaksin olla

Tahaksin olla ma päike!
Üle siis kuldaksin maa.
Praegu ma olen veel väike,
praegu ma lihtsalt ei saa.
Tahaksin olla ma päike!
Sulataks südameist jää.
Olgugi, et olen väike,
särada siiski on hää.

Tahaksin olla ma vesi!
Voolaksin, voolaksin siis.
Vuliseks tasakesi,
heliseks kõrvus kui viis.
Tahaksin olla ma vesi,
oja või meri või tiik!
Paha kõik tasakesi
minema uhuksin siit.

Tahaksin tuuleil olla!
Puhuda orus ja mäel.
Puhuda ukсед kõik valla,
valla mis muidu ei läe.
Tahaksin tuuleil olla!
Sasida riideid ja päid,
puhuda lõkkele rõõme
sütena veel hõõguvaid.

Tahaksin olla ma päike,
tuuleiil, vesi ja veel
tahan, et oleks mul ikka
lusti ja rõõmu täis meel!
Särada silmis ja süles,
tuisata, voolata veel...
Tahan, et oleksin väike
maailm sel lõputul teel...

Suvi

"Trillallaa ja trullallaa!
Trilla, trulla, trall!"
Suvi laulab nõndaviisi
rõõmsalt päikse all.
Siis, kui vihma lausa kallab,
juhtub vahel nii:
suvi ronib kuuse alla
peitu käpuli.

Aga mind ei hoia vihmgi
üldse tagasi,
mina pakin rõõmsalt kokku
oma pagasi,
kargan nelja tuule poole,
hüppan nagu hull,
ise ennast õpetan
ja hindeks panen null.

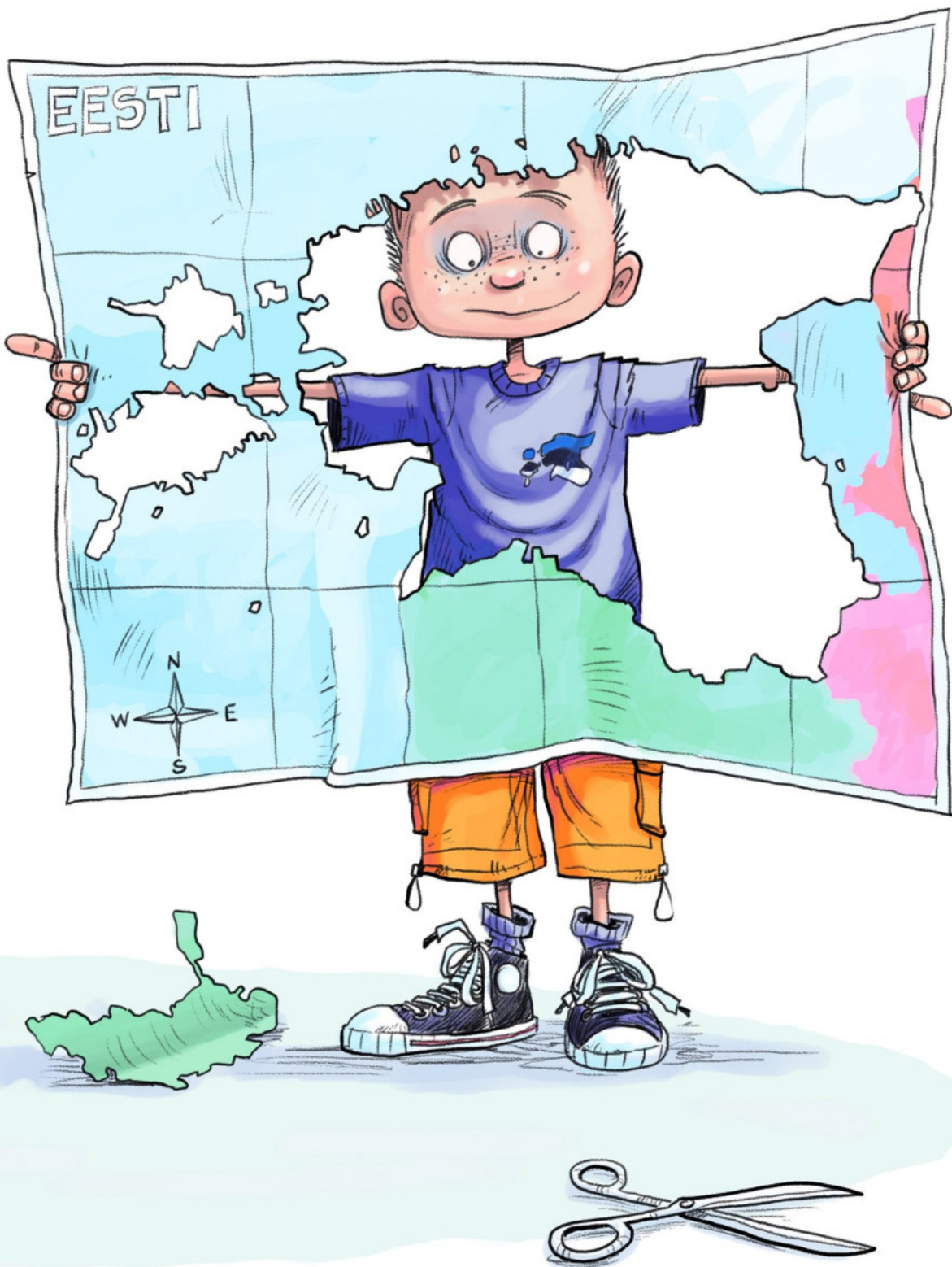

Eestimaa

Peipsi äärest Saaremaani,
Läti piirist mereni,
igast lapsest punapõsksest
kuni suure pereni –
kõik see kokku on me kodu,
see on meie Eestimaa.
Kaardi pealt võib ära võtta,
südamest ei kätte saa.

Koduõuest Tallinnani,
kodukasest metsani,
laulukesest laulupeoni,
tantsust rahvatantsuni –
kõik see kokku on me kodu,
see on meie Eestimaa.
Kaardi pealt võib ära võtta,
südamest ei kätte saa.

Kaevutee pealt suure teeni,
Narvast Ruhnu saareni,
mustast mullast taevalaeni,
sünnist elu lõpuni –
kõik see kokku on me kodu,
see on meie Eestimaa.
Kaardi pealt võib ära võtta,
südamest ei kätte saa.

Issi ja telekas

Issi väga tähtsa näoga
telekat remontis.

Kükitas nii kaua seal,
et püksipõlved lontis.

Korraga käis hirmus pauk
ja telkust viskas tossu.

Issi vaikselt pomises: "Noh,
nüüd läks küll vist nassu!"

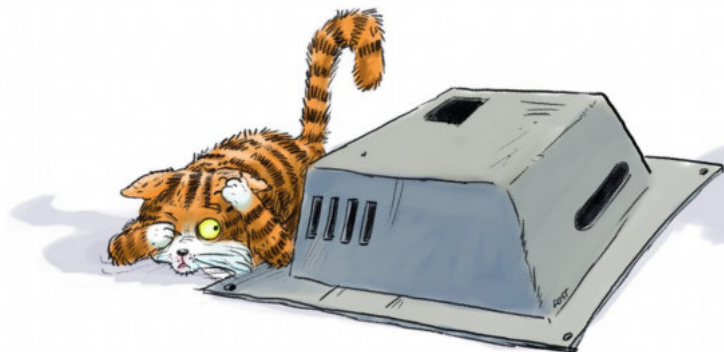
Valjul häälel ütles aga:

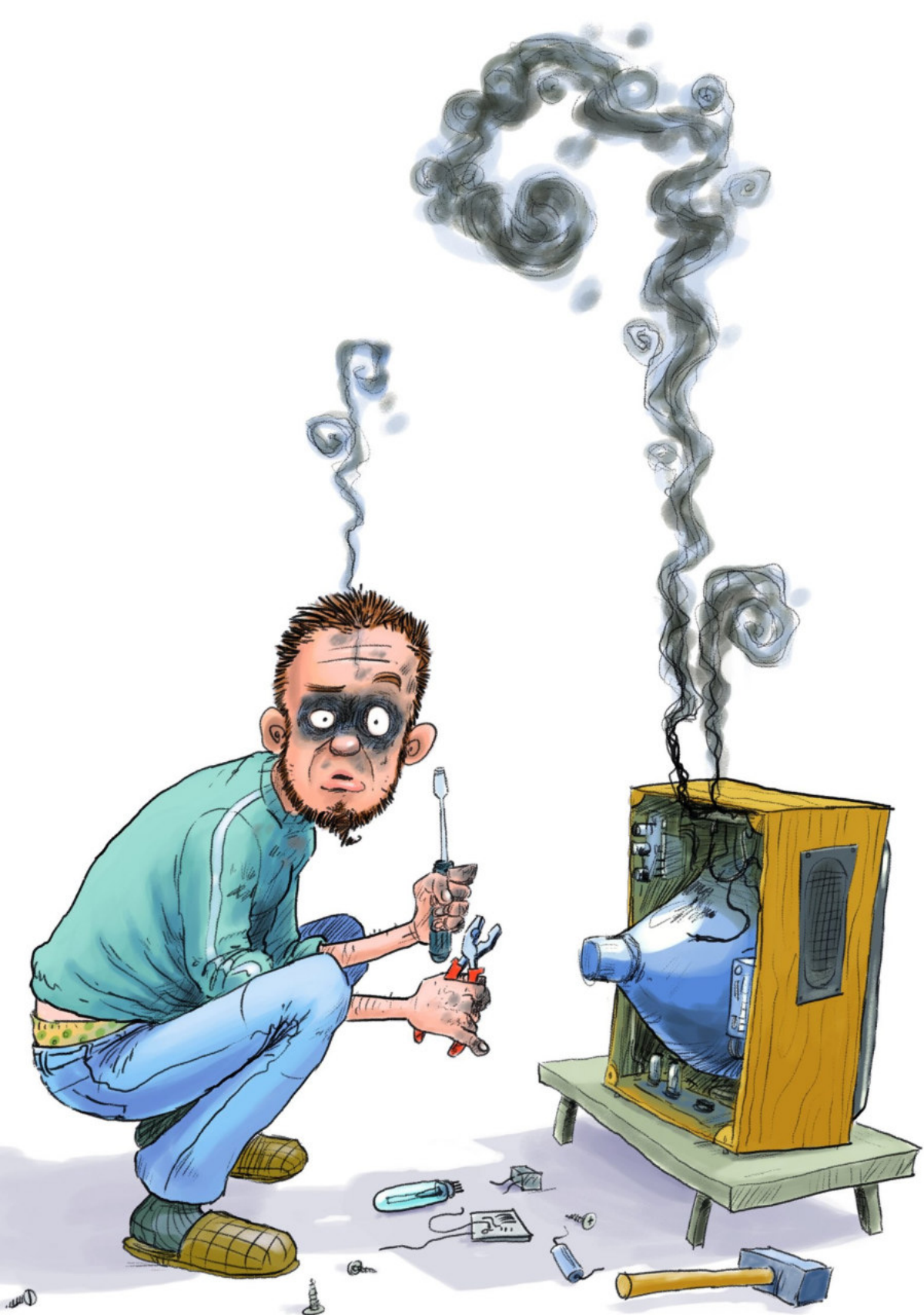
"Nii on ette nähtud!

Toss käib ikka paugu taga...

Tähtis töö sai tehtud!

Prügimäele oleks läinud
hiljem või siis varem,
nüüd on aga põhjust osta
kohe uus ja parem."

Kooliaasta lõpulugu

Üks õppeaasta taas on jõudnud lõppu,
vaid korra heliseb veel tuttav koolikell
ja tormavadki lapsed suve rüppe,
soe päiksesära silmis kõikidel.

Jääb õpetaja kauaks seisma lävel,
veel enne, kui on sulgund raske uks.
Niiväga tahaks joosta laste järel,
nii vabalt, rõõmsalt, hingetuks.

Veel huulilt pudenevad õpetusesõnad:
"Te hoidke ennast, sõpru valige!
Kõik pole kuld, mis kulla moodi hiilgab,
te andeks andma kallil õppige!"

Kuid lapsed teel on nelja tuule poole,
neid ootamas on armastus ja mäng.
Ei ole aega enam õpetuseloole,
neil huulil omad sõnad – "chill" ja "häng".

Lapse mure

Siis kui lapsel on mure,
siis on see maailma suurim.
Pilgu sees otsata valu
südamest läbi kui puuriks.

Aga kui lapsel on rõõmu,
siis tema kõigile jagab.
Igaüks saab ühe sõõmu
lõpmata suure ja vaga.

Kui aga valetad talle,
siis ära midagi oota,
enda seest otsi siis üles
laps, kellelt leppimist loota.

Isamaa

Lumehelbed silmalau peal,
radikate soojus,
memme kootud käpikud
või päev mis äsja loojus?

Emme kallistus või hoopis
issi noomimine,
säraküünlad kuuse peal
või teistest hoolimine?

Mis siis on see isamaa?
Või olen hoopis ise
tükikene isamaast
ja tema olemisest?

Ilmapuu

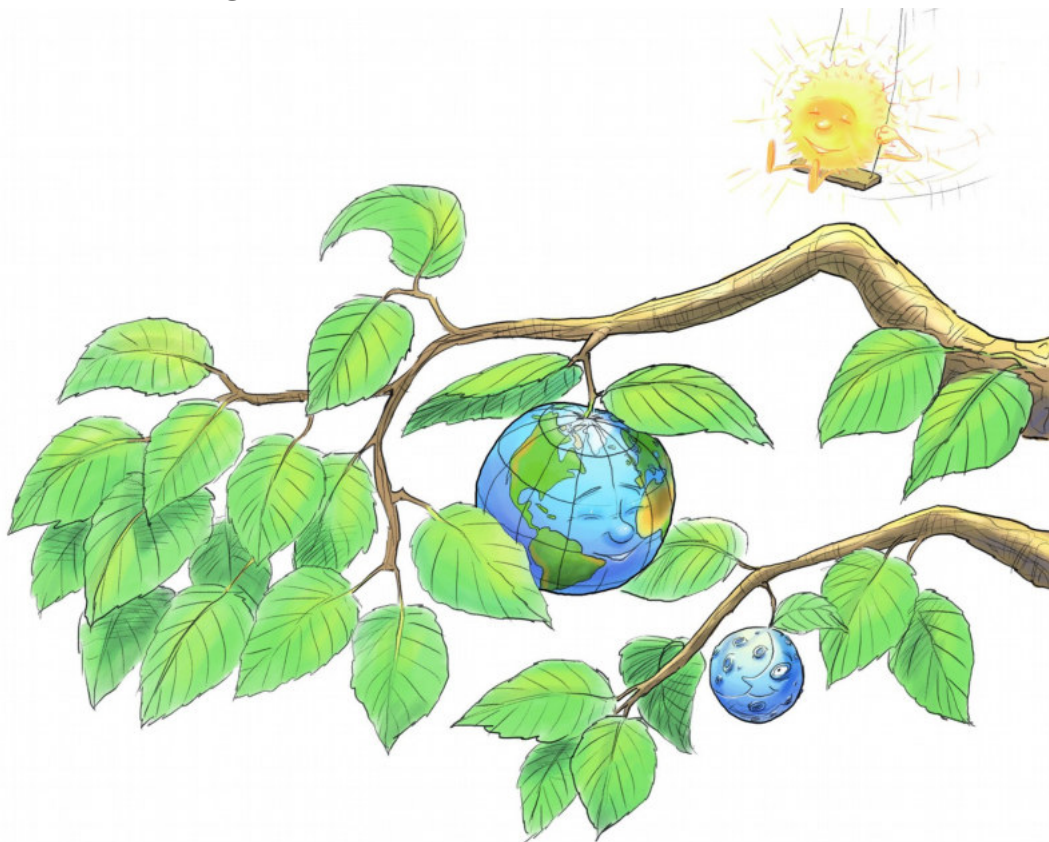
Keset ilmaruumi
kasvab ilmapuu.
Tema sisse mahub
terve maailm suur –
päike, tuli, vesi,
taevalaotus, maa,
tema sisse mahub
rõõm ja mure ka.

Lapsesuu see laulab
tähed särama,
laulab välja suve,
haljendama maa,
laulab kuni õites
uhkelt ilmapuu,
pilvest päikse välja
laulab lapsesuu.

Aasta lõpus aga,
kui on jõulukuu,
toome tuppa oma
väikse ilmapuu.

Maailm tillukene
ehteis särab siis,
hinges kõlab tasa
imekaunis viis.

Keset rõõmu, lusti,
kui on ehteis puu,
suuremaks kui maailm
kasvab ilmapuu.
Oleks justkui jälle
alles alguses,
alles süttimata
suures valguses.

Isad ja pojad

Istub nina vastu akent
väike poiss ja aru peab:
küll on isal elu lihtne –
tema kõiki asju teab.

Teab, miks päike looja läheb,
teab, miks süda valutab,
teab, miks raha vahel vähe,
nurgast nurka jalutab.

Aga isa vastu akent
surub nina, aru peab:
küll on pojal elu lihtne –
nõnda vähe veel ta teab.

Oleks minul tema mured,
oleks lihtne elada,
aga minul käivad kured,
arved posti laekuvad.

Peagi poisist sirgub isa,
isast saanud vana mees.
Pojal peas on isa mõtted,
isal rahu rinna sees.

Nii need isad ja need pojad
eluaja õpivad,
oma nina vastu akent
igavesti topivad.

Lõpuks isasid ja poegi
vanaisaks hüütakse,
särasilmil lapselapsi
põlve peale säetakse.

Ärahellitatud laps

Ma olen väike,
väga armas olen ma
ja väga ilus,
väga tark ja väga hea.
Ma olen ainukene emmel,
seda tean,
seepärast puuduvad mul
pisimadki vead.

Ma teen mis tahan,
valin mänguasju poest
ja kui ei saa
siis viskun nuttes pikali.
Ma olen hellitatud laps
ja see on hea,
sest kõik mis tahan,
saan ma lõpuks ikkagi.

Üks väike mure
on mul siiski südamel:
ei tunne rõõmu
enam kõigest, mida teen,

ei ole sõpru mul
sest olen parem neist
sest olen ilusam ja targem
kõigist teist.

Mis on kõige tähtsam?

Õpetaja küsib lastelt,
kaedes üle prillide:
"Lapsed, mis on kõige tähtsam
üldse inimesele?"

Väike plika vastab tragilt:
"Jah! Ma päris täpselt tean,
et on emme kõige tähtsam –
emmega on olla hea!"

Veidi suurem poisu aga
tõstab käe ja vastab ka:
"Kodu, see on väga tähtis,
koduta me küll ei saa."

Tagapingist tõuseb noormees:
"Armastuseta ei saa.
Armastuseta on kõle
kõik me ümber, kodu ka."

KÕIGE TÄHTSAM

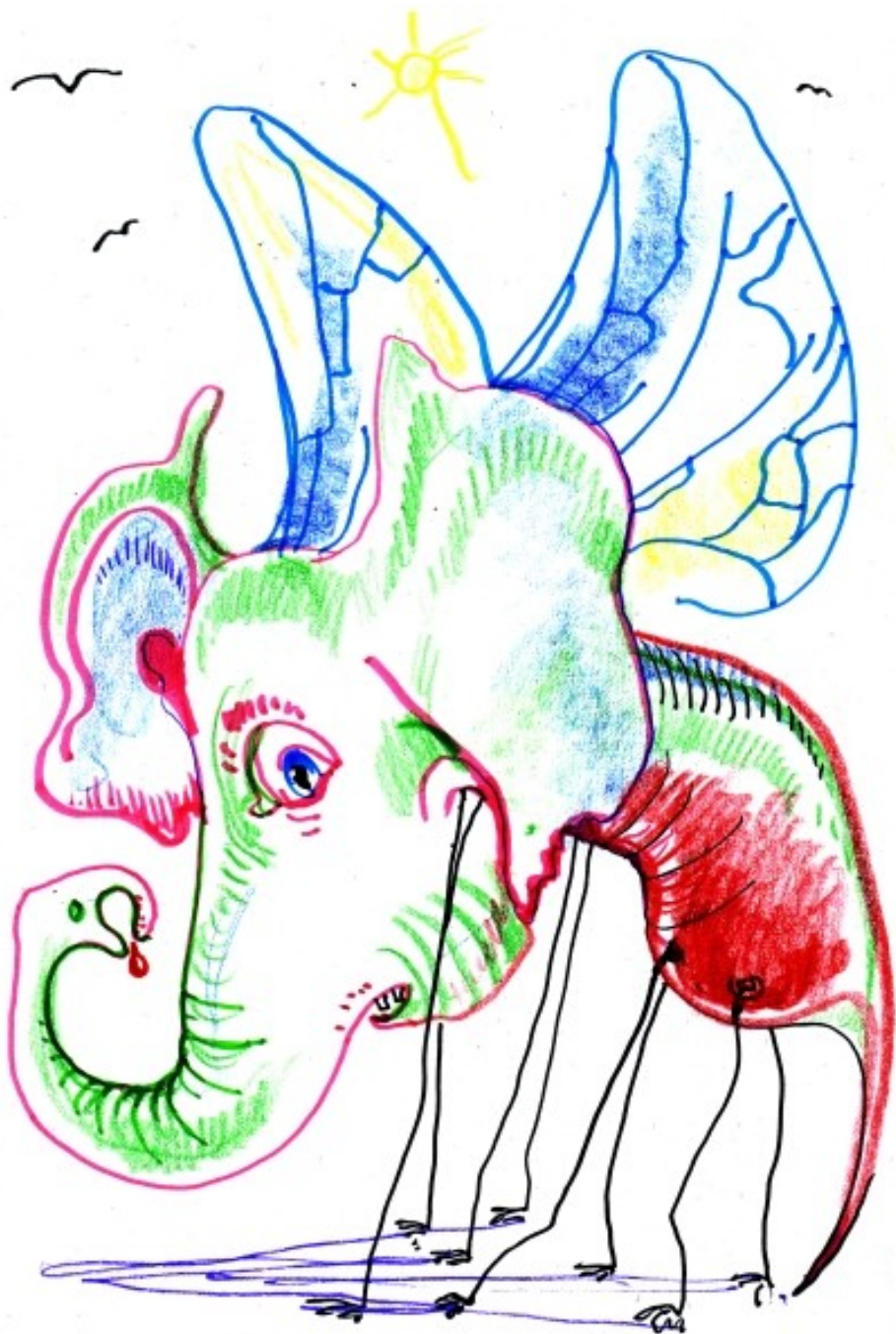
Sääsest elevant

Meie armas pisipoja
kriimustas end ära.
Pisaratest sündis oja,
tühjast hiigelkära.

Kriim see oli sääsemõõtu,
aga tuju sant.
Tillukesest sääsest oli
saanud elelevant.

Varsti lõppes valu otsa,
aga vaat kus jant –
kuhu panna nüüd see liigne
mure-elevant?

Väike sääsk siis elevandil
suskas sisse augu.
Suurest murest saigi nõnda
suure rõõmupaugu.

Olen neljakuune

Olen alles neljakuune,
rääkida ei oska,
istuda ei jõua veel
ja pead ei jaksa tõsta.

Kui ma karjun, arvatakse,
et ma süüa tahan
või et olen märg või hoopis
lutt et kukkond maha.

Tegelikult tahan seltsi,
mitte mingeid lutte,
tahan kuulda uudiseid
ja MTV pealt hitte.

Huvitab mind riigikogus
vastuvõetud seadus,
valimised, hinnatõus,
poliitika ja teadus.

Aga vanemad on juhmid –
teevad nabaplorri,
lalisevad nagu titad,
söödavad mul lurri.

Ime siis, et varakult
ei lähe närvid läbi.
Vahel vanemate pärast
on mul täitsa häbi!

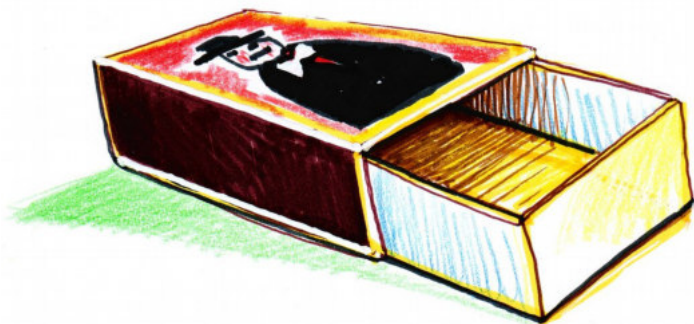

Barbist ja karbist

„Sünnipäevakingitused
polegi nii tähtsad!
Tähtis on kui meeles peavad
sind su sõbrad ehtsad.“

Nõnda rääkis issi mul
ja andis kätte karbi,
milles oli uhkes kleidis
imeilus barbi.

Nii ei saanudki ma aru,
kas on tähtsam barbi,
või, et olnuks parem, kui ma
saanuks tühja karbi?

Laul läks rändama

Veeretasin tasakesi
omatehtud viisi,
rõõmu panin tema sisse,
mure panin ka.
Lõpuks aga laul see kasvas
suureks nõndaviisi,
et ei mahtunud mu sisse
enam ära ta.

Siis ma laulsin sõbrale,
kes viiuli peal mängis.
Sõber kohe üles võttis
viisijupi ka.
Laulsime ja laul see lendas
peade kohal ringi,
enam tuppa ära ta
ei tahtnud mahtuda.

Aknast lendas välja laul
ja peagi oli kosta
tänavaga pealt lustiline,
hingest tulnud viis.

Keegi mängis lõõtsapilli,
keegi tšellot oskas,
varsti terve tänav juba
laulis teda siis.

Lõpuks laul läks rändama
ja kõikjale ta jõudis.
Üle terve maa siis rõõmsalt
lapsed laulsid koos.
Mere taha pilvedega
osagi tast sõudis.
Minu osa imeväike
oli selles loos.

Peerutuli

Vanavanavanaisa
pani peeru põlema.
Selle valgel järas kala
mõlema suupoolega.

Peerutuli oli hale –
puudus tal petroolivatt.
Alles hiljem leiutati
kütusega lambitatt.

Nüüd on müügil säästupirnid,
unustatud lambitatt.
Peeru peale tõmbab tikku
ulakusest marakratt.

Kiri jõuluvanale

On jõuluvanal kiire aeg,
kui käes on jõulukuu.
Tal nimekiri kinkidest
on laual lõputu.
Kõik lapsed ära teevad tööd,
mis muidu pooleli
ja jõuluvana kirja sisse
kirjutavad nii:

“Oh, jõulumees, hea jõulumees,
ei taha palju ma –
uus arvuti, mobiil
ja mp3-mängija,
veel suusad-uisud, ATV
ja kodukino ka,
üks tilluke mopeed ja rohkem
küll ei taha ma.

Sa siiski too veel auto issil,
helikopter ja
üks lennuk, et saaks kaugemalgi
ringi rännata.

Veel klaver kuluks ära,
veidi pudi-padi ka.
Noh, näiteks suurem maja,
kus võiks ära eksida.”

Kuid maailmas on lapsi
peale minu palju veel,
nii jõulutaat jääb vaeseks,
kuni minuni on teel.
Ta maha müünud põdrad,
uhke kasuka ja ree...
„Ah, olgu peale, too siis mulle
ainult BMW!”

Puupeapuu

Kuskil kaugel peapuumetsas
kasvab puupeapuu.

Selle otsas kasvab umbes
sada puupealuud.

Puupead jagatakse ära
nende laste vahel,
kes on laisad ja kel hinded
ühtelugu kahed.

Sellepärast õpin hoolsalt,
hinded on mul head.

Vahel harva koputades
uurin siiski pead.

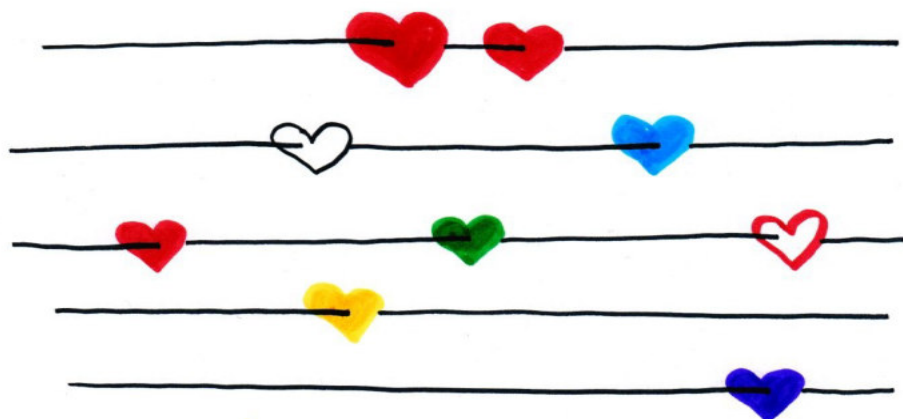
Meie laul

Mõni päev on nii valge ja päiksene,
mõni pime ja nukker ja kõle.
Siis ma käe annan sõbrale väiksele,
laulan laulu ja nukrus läeb üle.

Minu laul ongi naer sinu silmades,
ta on allika vallatu vulin,
ta on päiksekiir sombustes ilmades,
ta on südameid soojendav tuli.

Laulan laulu ja maailm saab helgemaks,
lõpuks rõõm kandub sullegi üle.
Nõnda kõik muutub korraga selgemaks,
justkui oleksid maailmal süles.

Nii me läheme lauldes ja mängides
üle suure ja õitseva aasa,
maha jäävad meist teerajad lilledes,
aga laulud – need võtame kaasa.

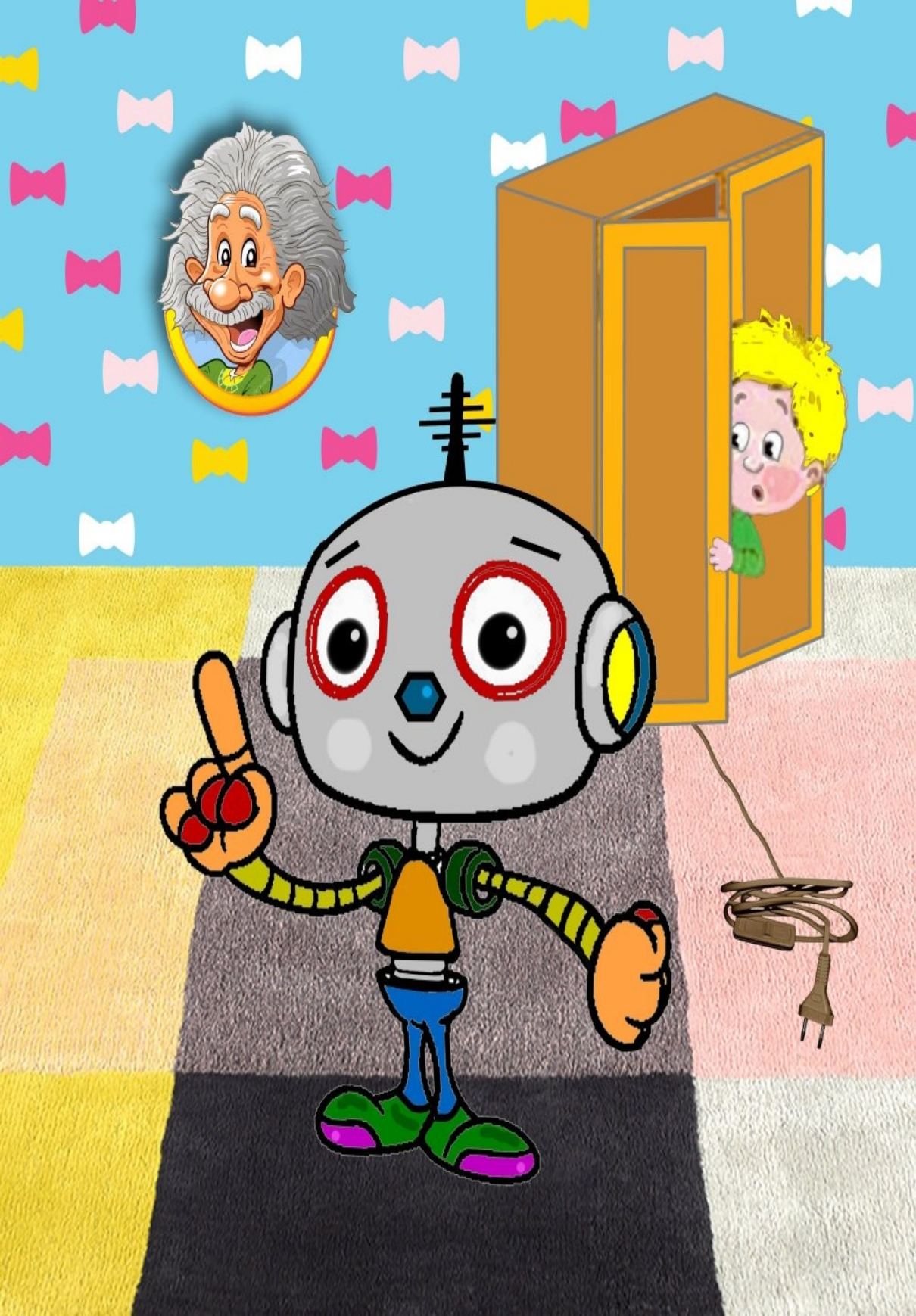

Roboti leiutis

Robotiga juhtus jama –
juhe jooksis kokku.
Naeris muudkui laginal
ja pages kappi pakku.

Istus kapis mitu päeva,
lõpuks tuli välja,
teatas tähtsalt, et ta mõtles
inimese välja.

Inimese, kes ei taha
süüa ega raha,
töötab aku peal ja kellel
vedru ei käi maha.

Lego-elu

Mul on kodus lego-maja,
lego-autosid täis kast,
lego-asju üle saja
lugeda võib kokku vast.

Lego-emme, lego-issi,
lego-õed ja lego-vend.
Lego-vetsus käin ma pissil,
lego-vannis pesen end.

Lego-elu pole paha,
aga enne uinumist
tahaks ikka päris emmelt
päris kalli-kallit vist.

Aipääd

Mul on tuttuus koolimüts,
vihikud ja pinal.
Nüüd ma olen koolijüts,
olen tähtis nina.

Numbreid ühest sajani
lahutan ja liidan,
kodust koolimajani
enda tarkust kiidan.

Tean nüüd päris täpselt ma,
palju on mul pappi
ja et euro eest ei saa
ühtki kõrvaklappi.

Kool ehk veidi tüütu on,
aga on ka hääd –
taskus nutitelefon,
kotis uus aipääd.

Armastusest

„Issi, seleta mul, palun,
mis on päris armastus?
Ja miks kahe nime vahel
puusse lõigutakse pluss?”

„See on see, kui seisad vihmas,
süles pehme vikerkaar,
kui su rõõmu peegeldamas
on üks armas silmapaar.

Siis sa lippad puude ladvus,
jooksed lainteharja pääl,
lendad läbi ilmaruumi,
kõrvus sosistamas hääl.”

„Aga kui ei kuule miskit,
vikerkaart ei ole ka,
kas siis kahe nime vahel
miinuse peab panema?”

Härrasmees

Saunalaval poeg ja isa
vestsid maast ja ilmast.
Isa viskas leililisa,
endal kissis silmad.

Issi, kes on härrasmees?
See, kel kikilips on ees?
See, kes käitub viisakalt,
räägib hästi soravalt?

Poja, lips ei ole tähtis,
sorav jutt vist pole ka.
Härrasmehed saunalaval
salaja ei pussuta.

Tähesära

Emme, kui sured, siis kuhu sa lähed?
Kas sulle külla saab tulla?
Pojake, seal, kuhu süttivad tähed,
saab ainult tähena olla.

Aga miks maetaks sind mulla alla,
kuigi sa taevasse lähed?
Pojake, oleks et koht, kuhu tulla,
minuga vestlema vahel.

Emme, kui lähed, kas koju sa tagasi
ei tule mitte kui eales?
Pojake, sinu sees elan ma edasi,
niipea kui mõtled mu peale.

Tead, me võiks korraga surra ju ära?
Siis ei teeks miski meil liiga!
Pojake, maailm veel vajab su sära,
seda, mis südamest kiirgad.

Haugi mälu

Haugidele korraldati
uhke mälumäng.
Kokku ujus teadjameeste
tark ja tähtis gäng.

Teretati, kummardati,
üksteist kiideti,
uhkeldades, targutades
aega viideti.

Lõpuks aga auväärt kalad
tõstsid kõva kära –
kohtumise põhjus oli
meelest läinud ära.

Nii sai lühikene mälu
"haugi mälu" nime.
Inimeste keskel on see
üsna tavaline.

Külmetus

Kui on kallal köha-nohu,
ära sööma pead siis rohu!
Jalga tõmbama pead sokid,
endal peale sooja teki.

Külmetus on väga paha –
murrab inimese maha,
sunnib lapse teki alla,
päästab palaviku valla.

Kogu selles mures suures
siiski väike hea on juures –
magada saab kogu aja,
miskit teha pole vaja.

Päästjate laul

Tuletõrjuja peab vahti,
et ei pääseks tuli lahti,
et saaks aetud kahjutuli
sinna tagasi, kust tuli.

Siis, kui põlema läeb maja,
päästjad kutsuda on vaja.
Tulevad nad mitmekesi,
kaasas voolikud ja vesi.

Et ei tuleks tulekahju,
puhastada tuleb ahju,
tõmmata ei tohi tikku
see, kes alles põlvepikku.

Päike põues

Üles! Üles! Tõuse üles!
Päev sind ootab, suvi süles!
Riided selga, ruttu õue!
Päike poeb seal sulle põue!

Hulla, jookse, hüppa, mängi!
Memm teeb õhtuks pehme süngi.
Issi loeb sul unejuttu,
päike põues jääb siis tuttu.

